

Veliká tak akorát

Trině se nelíbilo, že je jiná než ostatní.

Richard M. Romney
Církevní časopisy
(Podle skutečné události)

„Jsi tak prřává!“ zvolala Sasha. „Měli bychom ti říkat Trpaslíček.“

Trina se pokusila o úsměv. Děti ve škole si z ní kvůli tomu, že je drobná, dělaly legraci často. Malá se už narodila a nerostla tak rychle jako ostatní děti. Přezdívkou malá Trina se jí ale nelíbila. Nelíbilo se jí, že se od ostatních liší.

„Jsi tak malá, že možná nikdy ani nevyrosteš,“ řekl Max, když šli o přestávce ven.

„Vím, že jsem malá,“ odpověděla Trina. „Nemůžu s tím ale nic udělat. Pojdme si hrát.“

Trina běžela zahrát si s ostatními dětmi fotbal. Přihrávaly si míč sem a tam. Všechny to bavilo.

Trina se ale brzy unavila. Pomalu odešla z hřiště a posadila se na trávu.

Brzy za ní přišla její kamarádka Josie. Josie s ní chodila také do stejné třídy Primárek v Církví.

„Je ti dobře?“ zeptala se Josie.

„Ale jo,“ odpověděla Trina. „Jen si potřebuju odpočinout. Plíce se mi rychle unaví, když hodně běhám. Nejsou moc silné.“

Josie si sedla vedle Triny.

Společně trhaly stébla trávy a vyráběly malé prstýnky a náramky. Povídaly si o škole a kamarádech a domácích úkolech.

„Zaslechla jsem, co ti říkala Sasha,“ řekla Josie. „Je mi líto, že ti říká Trpaslíček.“

Trina mlčky přikývla.

„Já si ale myslím, že jsi veliká tak akorát!“ dodala Josie.

Trina se usmála. Podala Josie náramek z trávy, který vyrobila.

Následující neděli se Trina připravovala na shromáždění. Oblékla si šaty a učesala se. Poté se zamračila na své maličké boty v botníku. Byla si jistá, že nikdo v její třídě Primárek tak malé boty nemá.

Trina se pomalu loudala chodbou v kapli. Když došla až ke třídě Primárek, Josie čekala přede dveřmi.

„Máme pro tebe překvapení!“ zvolala Josie. „Pojď se podívat!“

Když Trina vešla do třídy, ostatní děti se sestrou Bottovou, jejich učitelkou, ukazovaly na pestře vyzdobenou tabuli. Byla polepená papírovými srdíčky. Na srdíčkách bylo

napsáno: „Trina má veliký úsměv! Trina má velké srdce!“

„Líbí se ti to?“ zeptala se Josie. „Sestra Bottová nám to pomohla vyrobit.“

„Moc se mi to líbí,“ odpověděla Trina. „Všem vám děkuji.“

„Chtěli jsme ti připomenout jednu velkou pravdu,“ řekla sestra Bottová. „Nebeský Otec má rád každého z nás. Zda je někdo malý, nebo vysoký, veliký, nebo drobný, na tom Mu nezáleží. Všichni jsme Jeho děti a On má rád každého z nás.“

Trina se podívala na srdíčka na tabuli a na tváři se jí rozlil veliký úsměv. ●

Příběh se odehrál v USA.

ILUSTRACE: OLGA LEE

